

gen Kommune. Det er heller ikke mig bekendt at Kommunerne ikke have kunnet præstere deres Udbetalinger i rette Tid. Jeg har ikke af Amtsrådets Forhandlinger eller andet Steds fra set Tale om, at Kommunerne vare saa usolide, at de ikke kunde betale det fastsatte til den kontraktmæssige Tid. En helt anden Sag er det, at paagjældende Parter fra begge Sider ere blevne enige om at forlænge Amortisationstiden, hvilket maaske undertiden har været af Interesse for dem begge. Men dermed er det aldeles ikke givet, at de ikke have kunnet opfylde deres Forpligtelser. Saavidt tror jeg ikke, det er kommet med nogen Kommune endnu, og forhaabentlig vil det heller ikke komme dertil. — Der er blevet fremhævet, at Laanene endog saa vilde blive dyrere, fordi Administrationsomkostningerne vilde komme til; men dertil skal jeg bemærke, at disse Omkostninger forhaabentlig blive meget ubetydelige ved en Kreditforening, som den her paataente. Laanene vilde jo være forholdsvis meget store, saa det vil vistnok i Sammenligning med det Hele blive en rent forsvindende Ting. Naar man veed, at de større Kreditforeningers Administrationsomkostninger ere noget Saadant som $\frac{1}{8}$ pCt., kan man vel nok gaa ud fra, at de her vilde blive mindre, de bør blive mindre ved en Kreditforening som den her paataente.

Hvad selve Lovforslaget angaar, er det jo bygget med Hensyn til Laanenes Stiftelse paa samme Maade som Loven af 20de Juni 1850. Der er udeladt de Ting, som maa udelades af Hensyn til, at det her er Kommuner og ikke Privatmænd, der tage Laan; men ellers er det jo egentlig de samme Bestemmelser, og det billiger jeg. I Modsætning til en af de foregaaende Talere finder jeg det meget rigtigt, at der ikke er fastsat nogen bestemt Amortisationstid. Der er jo ikke fastsat anden Amortisationstid end den, som de paagjældende Kommuner efter Forhandlinger med de overordnede Autoriteter maa undertaste sig. Det er ganske det samme, vi have i Loven af 20de Juni 1850, hvor der heller ikke er fastsat nogen bestemt Amortisationstid. Her er naturligvis den Forskjel, at de paagjældende Saantagere, Debitorer, maa søge Autorisation paa Amortisationstiden. Ligesaalidt er det bestemt, at der skal indbetales noget Bestemt til Reservecapitalen. Jeg er i Tvivl, naar man har med saa solide Debitorer at gjøre som Kommunerne, om det overhovedet vil være nødvendigt at fastsætte, at der skal indbetales Noget til Reservecapitalen. Flere af de senere Love om Kreditforeninger, saaledes Loven af 17de Marts 1882 om Oprettelsen af en Kredit-

forening i Kjøbenhavn, have ganske vist fastsat en bestemt Amortisationstid — det samme gjælder om Husmandskreditforeningsloven — ligesom der i flere af de Love er fastsat et bestemt Bidrag til Reservecapitalen. Men dette Lovforslag har i den Henseende fulgt Loven af 20de Juni 1850. Jeg vil i det Hele udtale, at med Hensyn til Bidrag til Reservecapitalen, forekommer det mig, at man burde stille Kreditforeningerne saaledes, at dette Punkt overlodes ganske til Statutterne. De skulle jo, som bekendt, stadfæstes af den ærede Indenrigsminister, saa det forekommer mig ikke, der kunde være nogen Fare i saa Henseende. Jeg vilde finde det saa meget mere ønskeligt, som man jo dog ikke kan være blind for, at den Sikkerhed, de paagjældende Saantagere give, er forskjellig. En Saantager, der kun optager en Fjerdedel Prioritet i sin Gaard, er jo betydelig solidere end den, der skal optage indtil Halvdelen eller endog saa indtil tre Femtedele. Det var jo endog saa muligt, at man kunde sætte en forskjellig Stala for Bidragene til Reservecapitalen, idet man f. Ex. bestemte, at Laan indtil et vist Beløb, f. Ex. indtil en Fjerdedel, overhovedet ikke skulde yde Noget til Reservecapitalen; men netop fordi det er saaledes, vilde jeg ønske, at man med Hensyn til Love vedrørende Kreditsforeningerne, overlod dette ganske til Statutterne, hvor meget og hvorledes der overhovedet skulde bidrages til Reservecapitalen. Man behøver overhovedet slet ikke at paahyde det; det er, saavidt jeg husker, ogsaa den Vej, Loven af 20de Juni 1850 følger, idet den heller ikke har nogen Bestemmelse om, at der skal ydes Noget til Reservecapitalen. Men det er Noget, som kan blive Gjenstand for senere Overveielse. Utsaa med Hensyn til Laanenes Stiftelse følger nærværende Lovforslag den Vej, der er indslaaet af Loven af 20de Juni 1850, men derimod har den med Hensyn til Kontrollen forladt denne Lov. Ganske vist er jeg ikke blind for, at Kommunerne ikke kunne stilles slet saa selvstændig — om jeg maa udtrykke mig saaledes — som Private — det ligger i, at de i det Hele staa under Kontrol, dels af Amtsrådene, dels af Indenrigsministeriet, men jeg tror ikke, man i den Retning behøver at gaa slet saa vidt som i nærværende Lovforslag. Jeg kan finde det rigtigt, naar § 5 bestemmer, at naar der til Fyldestgjørelse af det solidariske Ansvar i noget Regnskabsaar afkræves Kommunerne i det Mindste 1 pCt., kan Indenrigsministeriet gribe ind. Jeg har ikke mindste Betænkelighed derved; thi jeg føler mig overhovedet overbevist om, at denne Bestemmelse aldrig vil faae nogen virkelig praktisk Betydning, idet Kommunerne aldrig kunne blive